

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie C · número 593

Comissió de Polítiques de Joventut

Sessió 15, dimecres 29 de març de 2023

Presidència de la I. Sra. Alba Camps i Roca

TAULA DE CONTINGUT

Compareixences

357-00810/13 i 357-00811/13

3

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 15 de la CPJ

La sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut (CPJ) s'obre a les tres de la tarda i tretze minuts. Presideix la vicepresidenta, Elena Díaz Torrevejano, acompanyada de la secretària, Ester Vallès Pelay. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents Mario García Gómez, Pol Gibert Horcas i David González Chanca, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Ana Balsera i Marín, Adrià Guevara i Figueras i Eugeni Villalbí Godes, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Judit Guàrdia i Torrents, Judith Toronjo Nofuentes i Gloria Freixa i Vilardell, pel G. P. de Junts per Catalunya; Alberto Tarradas Paneque, pel G. P. de VOX en Cataluña, i Lucas Silvano Ferro Solé, pel G. P. d'En Comú Podem.

També hi són presents els membres de la comissió Ferran Verdejo Vicente, del G. P. Socialistes i Units per Avançar; Pol Baldomà Díaz, del G. P. d'Esquerra Republicana; Álvaro Clapes-Saganyoles i Baena, del G. P. de Junts per Catalunya; Daniel Sosa Caballero, del G. P. d'En Comú Podem, i també el vicepresident del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya Carlos Cañas Ruíz.

Assisteixen a aquesta sessió els representants del Consell Nacional de la Joventut Juan Miguel López Quiñonero, Grecia Eliana Sánchez Reunido i Sílvia Torralba Cintas.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a explicar l'informe *El sistema de (des)protecció: joventut migrada extutelada a Catalunya i vulneracions del dret a l'habitatge* (tram. 357-00810/13). Compareixença.

2. Compareixença d'una representació dels autors de l'informe del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya *El sistema de (des)protecció: joventut migrada extutelada a Catalunya i vulneracions del dret a l'habitatge* davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a explicar-ne el contingut (tram. 357-00811/13). Compareixença.

La vicepresidenta

Bé, bona tarda. Donem inici a la Comissió de Polítiques de Joventut.

En primer lloc, si hi ha algun grup que té substitucions a comunicar...

Ana Balsera i Marín

Sí, pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat Eugeni Villalbí substituirà el diputat Pau Morales.

La vicepresidenta

Perfecte. Algun altre grup? (Pausa.) No? (Pausa.)

Molt bé, doncs donarem inici a la comissió.

Compareixences

357-00810/13 i 357-00811/13

Tenim dos punts de l'ordre del dia que substanciarem de manera conjunta. Tenim una representació del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya que ens presentarà davant la comissió l'informe *El sistema de (des)protecció: joventut migrada extutelada a Catalunya i vulneracions del dret a l'habitatge*.

El funcionament de la comissió serà una intervenció per part del Consell Nacional de vint minuts, flexibles entre els tres compareixents. Després obrirem un torn als grups parlamentaris de cinc minuts. I després tancarem per respondre preguntes, qüestions que hagin pogut sorgir en un temps més o menys de deu minuts, per respondre totes aquelles qüestions que hagin sorgit.

Primer de tot, benvinguts a la Comissió de Joventut. Crec que comença Juan Miguel López. Doncs, vosaltres mateixos us organitzeu el temps com millor també ho hagueu plantejat.

Juan Miguel López Quiñonero (representant del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya)

Bona tarda. Primer de tot, volem donar les gràcies a la presidenta i a la Comissió de Polítiques de Joventut per haver-nos donat l'oportunitat de poder explicar l'informe titulat *El sistema de (des)protecció: joventut immigrada extutelada a Catalunya i vulneració del dret a l'habitatge*. I també ens alegra la rebuda que va tenir l'informe per part dels grups parlamentaris, ja que en el moment de la seva presentació gairebé tots els grups parlamentaris van mostrar interès, malgrat que el tema que aborda és dur.

Començaré explicant d'on va sorgir la idea d'elaborar aquest informe. Des de fa anys, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya tractem una problemàtica que vulnera, un cop més, el dret del jovent, la dificultat que moltes joves pateixen per aconseguir una emancipació digna, posant èmfasi en el dret de l'habitatge i en el treball.

En paral·lel a això, hem vist com les últimes dècades els fluxos migratoris de joves a Europa han augmentat, moltes d'elles encara menors d'edat. L'any 2014 van arribar a Europa dotze mil menors no acompanyats i el 2015 en van arribar 96.000. Llavors, amb aquest estudi volem analitzar les dificultats que pateixen les joves migrades a l'hora d'accedir a un habitatge, aspecte clau de qualsevol ésser humà per poder emancipar-se.

El present document no és només una font analítica sobre el tema, també pretén ser una eina útil per a les entitats i les institucions, perquè, més enllà de detectar problemàtiques i vulneracions, identifica aspectes clau a millorar, amb propostes concretes per a les polítiques que promoguin l'emancipació plena de les joves migrades extutelades.

Abans d'entrar al contingut de l'informe, també m'agradaria emfatitzar que el treball en xarxa per al moviment associatiu juvenil català és molt important, i això ho veiem materialitzat en l'elaboració d'aquest informe, que neix del treball col·laboratiu entre professionals, entitats expertes en diferents àmbits i recollint la veu de les mateixes joves. I avui tenim la sort que ens acompanya l'Einar Non Binary, de la Unió de Joves Extutelats de Catalunya, que ara explicarà la seva experiència, i també ens acompanya la Sílvia Torralba, de la Fundació Arrels, que ens parlarà del sensellarisme, que és un punt clau de l'informe.

Ara començaria ja amb l'informe en si.

El primer capítol recull els reptes principals que sorgeixen amb l'arribada de joventut migrada a Catalunya en els últims anys i permet veure la magnitud del problema. En els últims cinc anys, més de nou mil infants i joves van accedir als recursos de la DGAIA. De fet, dels joves arribats el 2018, el cinquanta-quatre per cent eren menors d'edat i al llarg dels últims anys han complert la majoria d'edat. Tenint en compte aquesta situació i que l'edat d'emancipació dels joves a l'Estat espanyol és de 29,8 anys, podem afirmar que una situació tan precoç suposa estar exposat a molta vulnerabilitat i precarització.

Actualment, es fa evident que l'Administració no té els recursos d'acompanyament adients i suficients per a prevenir les desigualtats que es donen entre població general i joves migrats extutelats. Per tant, s'ha d'invertir en recursos per ajudar aquests joves a emancipar-se. Això passa per apostar per programes d'acompanyament de professionals i serveis perquè puguin solucionar els problemes administratius i jurídics. També és molt necessari invertir en la salut mental; no només quan compleixen la majoria d'edat, sinó també quan les joves estan en el centre d'acollida, perquè hi hagi un veritable seguiment. I, per acabar, s'ha de combatre l'estigma que pateixen aquests nois i aquestes noies mitjançant el foment de campanyes antirumors i potenciar les històries d'èxit.

El segon capítol aborda els problemes d'accés a l'habitatge que pateixen els joves migrats extutelats. El capítol conclou que si per a les joves, que és la població

general, cada cop és més difícil accedir a un habitatge digne, per a les joves migrades extutelades encara ho és més, donada la gran quantitat de barreres per accedir al parc públic d'habitatge, l'emancipació precoç, falta de xarxa de suport, poca independència econòmica i, finalment, irregularitats sobrevingudes en alguns casos.

Per revertir tot això, cal augmentar el parc assequible de lloguer permanent, bosses de lloguers i servei de mediació en el lloguer, i que es modifiqui la normativa per evitar barreres a l'hora d'accedir a un habitatge, ja que, per molt que hi hagin pisos a baix cost, si les joves migrades no hi poden accedir pels requisits exigits, no ajudem a l'emancipació.

I el tercer i últim capítol se centra en l'impacte que té el racisme institucional i el consegüent sensellarisme i l'exclusió social que pateixen. A través de dos articles diferenciats, s'analitza, per una banda, la realitat del sensellarisme juvenil a què es veuen abocades moltes joves extutelades en complir els divuit anys i, per altra banda, el circuit d'exclusió social, criminalització i situació de presó que apareixen en sortir del sistema d'acompanyament i els efectes que té en la salut mental dels joves. En aquest últim capítol no ens hi centrarem molt, ja que l'Aina i la Sílvia podran aprofundir molt més que jo.

Per acabar, vull recalcar que els tres eixos que han de marcar les polítiques públiques per a la correcta emancipació de les joves migrades –però que en part també serveixen per a totes les joves de Catalunya– són invertir en habitatge públic i facilitar-ne l'accés, invertir en salut mental i acabar amb l'estigma.

Instem la comissió que es comprometi a treballar sobre aquests eixos juntament amb els altres actors necessaris i que es prenguin les accions necessàries per facilitar i dignificar les condicions de vida de les joves migrades.

Moltes gràcies, i ara li cedeixo a l'Einar.

Grecia Eliana Sánchez Reunido (representant del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya)

Buenas, ¿qué tal? Buenas tardes. En primera instancia, agradecer a la presidenta por brindarnos la oportunidad de participar en este evento tan necesario.

Como voz superviviente de varios puntos comentados aquí por el compañero, tanto en el informe escrito y datos estadísticos, me gustaría centrarme en los siguientes puntos.

El primer punto sería comentar un poco respecto a la precariedad educativa que sufren «les jóvenes migrades» y, bueno, en general... En muchos casos, la inexperiencia y la falta de información por parte de «les jóvenes extutelades», como también de las diferentes entidades y de sus propios trabajadores, que teóricamente deberían ser la fuente y base informativa para estas personas en riesgo de exclusión..., no terminan de funcionar correctamente por falta de información, herramientas o por temas varios, por lo cual, se dificulta el acceso a diferentes niveles educativos a «les jóvenes migrades no acompañadas». Además de ello, no existe ninguna ayuda que les permita reducir el coste de sus estudios de manera específica. Por ejemplo, un carnet monoparental pues te da un descuento, pero no existe un carnet de extutelado..., curioso.

El siguiente punto sería la fragilidad emocional, que también se comentaba en el informe. Al nacer en una familia desestructurada o pasar por situaciones de riesgo, se crea una masiva fragilidad emocional que puede llevar a la persona migrada o joven no acompañada por varios motivos a diferentes caminos –sean los correctos o no–, sobre todo para sobrellevar esta tipología de vida. De todos modos, sea el camino que sea, siempre acaba estando en un camino de vulnerabilidad, porque no se tienen todas las herramientas necesarias para afrontar la vida.

La residencia y el entorno social son claves en este punto, pero también el acompañamiento psicológico, el cual ayuda exponencialmente al joven extutelado, a la joven extutelada, a «les jóvenes extutelades». Es muy importante este punto, puesto que ayuda a generar herramientas que quizás son proporcionadas para una persona,

por así decirlo, que no es ex tutelada, por una familia o por un entorno social estable, cosa que es muy complicado de tenerlo.

Respecto a la terapia psicológica, hay que puntualizar que en estos casos en concreto es superimportante –por no decir imprescindible–, porque puede mejorar la vida y evitar tasa de suicidios, drogadicción, sinhogarismo, prostitución.

El siguiente punto me gustaría centrarlo en la inestabilidad económica, puesto que es evidente que a partir de los dieciocho años «les jóvenes extutelados» tienen una vida de riesgo. Ya pasan de tener una vida de riesgo a tener una vida de riesgo en extremo, puesto que hasta la fecha de su mayoría de edad no tiene el conocimiento concreto sobre si el Estado les dará cobijo socioeconómico o quedarán abandonados a su suerte. No tienen ni idea hasta el momento en que los cumplen y cuando les comentan cómo va a ser la situación, pues, puede llegar a pasar una semana, dos o incluso un mes, pero no saben nada.

Los factores que deciden su futuro son totalmente variables y no tienen en cuenta el contexto social de cada individuo ni de sus características más complejas o individuales. O sea, si eres una persona discapacitada, difícilmente lo tienen en cuenta, o lo tienen en cuenta, pero no pueden llegar a perfilarlo más.

Vivir con toda esa incertidumbre es muy complicado, más aún teniendo en cuenta que vivimos en un mundo capitalista en el cual sin dinero no se puede progresar en la vida.

Bueno, siguiente punto: transparencia social. Es una labor encontrar asociaciones de extutelados activas, puesto que estos jóvenes tienen otras prioridades, como es sobrevivir. Yo misma intenté estar en una asociación de jóvenes extutelados y es que es muy complicado, porque al final tenemos que trabajar, tenemos que hacer muchas cosas, y yo estoy con todas las fuerzas porque quiero formar una asociación y que tire para adelante y ayudar, sobre todo, a este sector de jóvenes. Me parece muy importante.

Las redes de comunicación no nos ayudan con la imagen de..., pues, por varias noticias que van surgiendo, comentarios sin base de conocimiento y, bueno, muchos prejuicios sin sentido, la verdad. Se tendría que pensar en una estrategia que sea inclusiva y sana para «todes», sobre todo, muy importante.

El siguiente punto me gustaría centrarlo en la inseguridad habitacional relacionada con todas las características anteriores. Nos encontramos con jóvenes sin recursos y demasiadas dificultades como para crear un hogar. Lo que suele ocurrir es que los jóvenes tienen una ratio de mudanza muy alta, lo cual dificulta generar un vínculo de pertenencia, como también una estabilidad emocional o un entorno sano. Se habla de inseguridad habitacional, porque es una realidad extrema que muchas veces acaba en ocupaciones, sinhogarismo e, inclusive, cambios de vivienda de diferentes maneras, a cambio de favores, en casas de amigos, incluso llegando hasta la prostitución, que se puede volver algo un poco normal.

El racismo institucional sería otro punto importante, porque, desgraciadamente, es bastante normal encontrarse casos de jóvenes extutelados que están bajo el cobijo de la DGAIA, y pueden llevarlo varios años, que no tienen la tarjeta sanitaria o que no tienen los papeles en regla. Esto es alarmante, cuando por ley deberían de darlo todo gestionado. Muchas veces esto puede ocurrir porque es cierto que los juzgados pueden no llegar a tener el tiempo para gestionarlo por falta de conocimiento, pero también hay el factor presupuesto, el tiempo. Al final, son varias cosas y es muy complicado.

Para hacer un poco un *check* de todos estos puntos, me gustaría pasar a explicaros muy cortamente un poco mi experiencia y, luego, explicaros un poquito lo que yo propondría, que creo que sería importante.

Personalmente, y relacionado con todos estos puntos, yo a día de hoy, como Einar Sánchez, persona no binaria, joven, «migrade», superviviente en muchos sentidos, no tengo claro como hice para gestionar tantas dificultades desde mis dieciocho

años –no lo tengo claro. En mi caso concreto, al cumplir dieciocho años –los dieciocho años–, no sabían si podrían darme la ayuda que proporcionan a los jóvenes extutelados. Suele ser una cantidad aproximada de salario mínimo interprofesional; no sabían si el Estado me ayudaría a pagarme los estudios, teniendo en cuenta unas calificaciones casi excelentes, y tampoco tenían muy claro si me darían una plaza en los pisos asistidos. Siempre estamos con el mismo tema de no poder saber qué es lo que ocurrirá.

Finalmente, y de un día para el otro, me dieron una ayuda de 660 euros para pagarlo todo: vivienda, estudios, comida, transporte y, evidentemente, yo fui inteligente y dije: «Pues me voy a vivir a Lleida», porque no me podía permitir la vida aquí en Barcelona. Tuve la grata suerte de que tenía la tarjeta sanitaria, lo tenía gestionado, y un NIE, pero ignoré por completo que necesitaría un permiso de trabajo, porque realmente no tienes esta formación, eres un niño. Así que me mantuve dentro de la precariedad laboral durante unos cinco años. Estando en el centro, también pedí explícitamente que se gestionara mi nacionalidad española y se me negó por motivos que aún no puedo comprender, no lo sé.

También es importante mencionar que llegué a vivir en la calle, en casas de amigas, también en casas okupas; me he mudado aproximadamente «unes» veinticuatro veces desde que tengo dieciocho años –tengo veintinueve–, todo esto teniendo en cuenta que siento que tenía una vida de joven «migrade extutelade» llena de privilegios, porque tengo amigos que están mucho peor y les desearía lo mejor, la verdad.

Con el tiempo conocí a más personas extuteladas que habían tenido oportunidades muy diferentes a las que yo tuve y entendí que sí existen recursos para «jóvenes migrades y extutelades», pero esta información no nos está llegando.

Entonces, un poco la propuesta de soluciones serían las siguientes. Respecto a la precariedad educativa, dar facilidad a las personas extuteladas por estudiar a un precio reducido o a alguna clase de ayuda, pero que esta información llegue a las personas en concreto.

Respecto a la fragilidad emocional, prestar servicios psicológicos hasta la adultez, porque, realmente, hay elementos que no terminan de sanar con dos-tres años. Probablemente, yo necesite apoyo psicológico hasta..., no sé, hasta cuando pueda. De hecho, normalmente yo soy programadora informática y la mitad de mi salario va para eso, o sea, es importante. La inestabilidad económica, es complicado pedir más dinero, pero ayudas y bonos para comprar en el supermercado sería una gran idea. (*L'oradora s'emociona.*)

La vicepresidenta

Si necesitas unos minutos y seguimos con Sílvia, y después acabamos. ¿Quieres?

Grecia Eliana Sánchez Reunido

Transparencia social. Crear un punto de información para que los extutelados tengan un sitio donde poder buscar ayuda, centralizar todas las herramientas que ya existen e informar de las mismas.

Seguridad habitacional. Proporcionar alquileres sociales y priorizar el perfil extutelado.

Racismo institucional. Proveer abogados a jóvenes extutelados.

Y ya está. Muchas gracias.

La vicepresidenta

Gracias a ti. Sílvia, mira, segons el rellotge tenim quatre minuts, però seríem una miqueta flexibles, d'acord?

Sílvia Torralba Cintas (representant de la Fundació Arrels)

Hola, moltes gràcies. Gràcies, Einar. És que crec que ja ho ha dit tot. Si ho voleu, jo puc aportar molt breument algunes dades –poques–, perquè realment gairebé no hi ha xifres que es puguin tenir d'àmbit català.

Sobretot, jo parlo des del punt de vista ja de les joves que han arribat ja i que viuen al carrer. Aleshores, en aquest sentit, si ja no tenim xifres en general a Catalunya que dimensionin la realitat del sensellarisme de carrer –en general–, doncs, tampoc de les persones joves.

Només perquè us feu una idea de que no sabem dimensionar, a Catalunya la Coordinadora Obrim Fronteres l'any 2020 parlava d'unes 156 persones joves de fins a vint-i-cinc anys, crec que eren, que vivien al carrer o en infrahabitatges, sobretot a la part de Tarragona, que és on ho tenien comptabilitzat. I hi havia un informe també d'aquell any, del 2020, del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat que parlava de dos-cents joves, la majoria nois, que estaven en situació de carrer a Catalunya.

És una mica contradictori o, com deia, que falten dades, perquè, per exemple, un any després, el 2021, el Servei de Detecció i Intervenció de l'Ajuntament de Barcelona, que és el que fa el seguiment dels infants i joves migrats que viuen en situació de carrer i també en infrahabitatges, va atendre 618 joves migrats sols, que estaven a la ciutat de Barcelona, i l'any passat, des d'Arrels, com cada any, sortim a enquestar persones que viuen al carrer –en general, qualsevol persona que viu al carrer– i en localitzar, en detectar, en comptabilitzar, doncs, en total vam trobar durant una nit del mes de juny 1.231 persones, de totes les edats, dormint al carrer a la ciutat. I una part petitona vam trobar que està a carrer. Intuïm que també aquí té a veure el tema de l'infrahabitatge, de llocs a cobert que poden buscar joves. Vam trobar que el cinc per cent tenia menys de vint-i-cinc anys.

Sabem que aquestes persones de menys de vint-i-cinc anys són sobretot persones migrades de països extracomunitaris, sobretot.

Explico superbrevement per què comencen a viure al carrer. No es tracta com qualsevol persona sense llar, de qualsevol edat. Hi ha uns factors individuals, però sobretot hi ha uns factors estructurals. En aquest cas, hi ha tot el tema migratori, hi ha temes de competències de diferents administracions, com per exemple la llei d'estrangeria. Hi ha la dificultat per accedir a l'habitatge. La burocràcia, *todo es lento*. La dificultat per obtenir ingressos. O sigui, són motius estructurals. La bona notícia és que, si es tracta d'això, té solució, o sigui, podem fer coses i podem fer polítiques i recursos en aquest sentit.

Què sabem dels joves migrats sols que viuen al carrer a Barcelona? L'enquesta que vam fer l'any passat des d'Arrels, aquí a Barcelona, el que vam trobar és que les persones menors de vint-i-cinc anys que dormien al carrer, tres de cada deu ens van dir que havien viscut en un centre d'acollida, de protecció d'infants i joves, i de les persones que tenien entre vint-i-cinc anys i trenta-cinc, el quinze per cent també havien passat per un centre de protecció i acollida.

En aquell moment estaven vivint al carrer i també els vam preguntar si rebien suport social, atenció social, el que en aquest cas correspon al municipi de Barcelona. El que vam trobar és que de totes les persones que viuen al carrer, les persones més joves són les que reben menys ajuts socials. De fet, una de cada quatre joves menors de vint-i-cinc anys ens va dir que havia rebut atenció social –pública o privada– en els últims sis mesos abans de fer l'enquesta aquesta que us comento.

Com deia ara l'Einar, també temes burocràtics i de papers, per dir-ho així. El quaranta-set per cent, gairebé la meitat d'aquests joves, no estaven empadronats en lloc. La meitat ens va dir que no tenia targeta sanitària. Entenc que si no has passat per un centre d'acollida pot ser més difícil, però si sí que hi has estat, em pregunto què ha passat. No ho sé. De mitjana, aquests joves menors de vint-i-cinc anys, feia un any i vuit mesos que vivien al carrer.

Tenim comprovat a Arrels, després de diversos anys que hem sortit a fer aquestes enquestes, que quan una persona, tingui l'edat que tingui, fa sis mesos que viu al carrer i supera la barrera dels sis mesos..., no sé com dir-ho, *no hay vuelta atrás*. La situació es deteriora tant que és molt difícil tornar a recuperar la persona i molt més

lent, per descomptat. Aleshores, és ultra important la prevenció i l'atenció quan la persona comença a viure al carrer, per això que us deia, perquè hi ha moltes conseqüències: la salut orgànica, la salut mental, la salut emocional.

Viure al carrer –abans ho parlàvem amb l'Einar abans d'entrar–, no és només... Ara fa dos dies ja s'han tret les places pel dispositiu hivernal. No, viure al carrer és un risc tot l'any, perquè et poden pegar, per exemple. És un sobre esforç anar a un lloc, anar a un altre, la teva vida només es focalitza en sobreviure, no en transformar aquella situació, perquè els recursos tampoc estan pensats –la majoria, no tots– per a això.

I estem parlant..., m'he apuntat una frase que ha dit l'Einar, que ha dit: «No se tienen las herramientas necesarias para afrontar la vida.» Parlem de persones joves que encara s'estan formant com a persones i que tenen una responsabilitat i una situació al carrer que no els toca.

Només per acabar, idees bàsiques. Cal prevenir. L'Administració, crec que no es pot desentendre d'un noi o una noia que fa els divuit anys i que no té un lloc on viure. Això, a Arrels, ens trobem nanos que ens arriben al centre obert explicant que fa dies o que fa poc que han sortit del centre i que es troben en aquesta situació. Fins i tot, de manera massa sovint, ens truquen per telèfon els centres d'acollida dient-nos: «La setmana vinent un noi o una noia –un noi sobretot–, farà divuit anys. El podeu acollir?» Y yo digo: «Hola?» O sigui, l'Administració ha de garantir que aquesta persona pugui tenir un lloc on viure i s'ha de preocupar per a això. La prevenció és primordial, perquè, com us deia, quan una persona arriba al carrer és bastant irreversible.

I què passa? Quan una persona, quan un jove arriba al carrer, deixa..., ho dic malament, potser, però deixa d'existir per als recursos enfocats per a joves i, de cop i volta, entra en el circuit dels recursos per al sensellarisme, que tenen una mirada diferent, i això no aporta gaires solucions.

No ho sé, són idees com per pensar.

Moltes gràcies, igualment per l'interès, perquè, de fet, és el primer pas i a partir d'aquí poder construir.

La vicepresidenta

Perfecte. Moltes gràcies, a tots tres.

Ara iniciem el torn dels diferents grups parlamentaris. Aquestes compareixences van estar sol·licitades pel Partit dels Socialistes de Catalunya, per Esquerra Republicana de Catalunya, per Junts i comuns. Farem primer aquests grups i després la resta.

Comencem, llavors, amb el Partit dels Socialistes de Catalunya. Té la paraula el diputat David González.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots i a totes, i gràcies a les tres persones compareixents per la compareixença que ens acaben de brindar.

Mensaje recibido y hay denuncias que a veces se hacen difíciles de escuchar, pero que, sin embargo, lo único que podemos y debemos hacer las personas que representamos las instituciones públicas es escuchar y actuar, sobre todo actuar por parte de aquellos y de aquellas quienes tenemos la posibilidad de incidir en iniciativas parlamentarias y en políticas públicas precisamente para que situaciones como las que perfectamente acabáis de describir no se tengan que vivir y no tengan que volver a pasar.

És veritat i, de fet, en aquesta comissió parlamentària sempre en parlem, que la situació del jovent a Catalunya és molt complicada. I aquí segurament hi falten visions, perquè diem sempre que hi ha un problema importantíssim amb l'habitatge, com bé heu acabat d'explicar; la taxa d'emancipació es troba en mínims històrics; hi ha un problema molt gran de treball; l'atur juvenil és més gran, però el treball encara

continua amb una precarització que sembla que hi ha una tendència positiva, però de moment el treball precari encara el continuen ocupant les persones joves. Les possibilitats d'emancipació per a les persones joves estan molt reduïdes i, no obstant, aquestes possibilitats d'aquests drets, aquesta possibilitat d'accedir-hi, evidentment queda multiplicada per una quantitat molt major quan parlem de joves migrants, migrants i joves que són extutelats.

I aquesta és la visió que ens falta veritablement per entomar aquest tema. Crec que ha estat el senyor López Quiñonero qui ha dit la xifra –i m'ho ha apuntat, perquè em sembla una barbaritat–, nou mil infants i joves, que és una barbaritat, i únicament després perquè puguis explicar si són joves únicament extutelats i migrants o és el conjunt dels joves, perquè ja em sembla una xifra molt gran i si aquí encara ens estem deixant més col·lectius, evidentment, tenim un problema molt gran.

Estem encantats i encantades... no, però estem en plena disposició per escoltar qualsevol proposta i sobretot qualsevol contacte per tal de continuar treballant amb els representants de les entitats que esteu aquí, i per la nostra part li cedeixo la paraula al representant de la Joventut Socialista de Catalunya per poder-vos realitzar la nostra valoració i les preguntes corresponents, Ferran Verdejo.

Ferran Verdejo Vicente

Gràcies. Gràcies, primer de tot, als tres ponents que avui ens acompanyen. Jo vull agrair molt sincerament per part de la Joventut Socialista de Catalunya al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya pels seus informes tan treballats. Vam veure fa poc el de salut mental, que també vam estar acompanyant a la seva presentació. Per tant, agrair-li un cop més que porti aquests problemes reals dels i les joves a la Comissió de Joventut del Parlament.

Hem parlat moltes vegades en aquesta comissió dels problemes estructurals dels joves a Catalunya i hem vist, escoltant també la companya, doncs, un exemple encara més profund, on es veuen més les problemàtiques que vivim les joves a Catalunya, augmentades per una estigmatització també estructural del propi sistema, des de l'hora de fer els passos burocràtics fins a l'hora d'accedir a l'habitatge, que inclús, en aquest sentit, es troben, i ho coneixem perfectament, alguns dels propietaris que ja posa fre pel simple fet de ser una persona migrada, no? I, en aquest sentit, cal agrair-li també la seva exposició.

Nosaltres volem agrair sobretot al senyor López Quiñonero els dos principals eixos per on hem de millorar entre tots i totes, que és la salut mental i l'habitatge. Tan important per a les persones..., pels joves que han nascut aquí com les persones migrants, que són la base d'aquest treball que s'ha de realitzar.

Nosaltres vam fer –i ho vull recordar– la proposta al ple monogràfic de joventut sobre aquests dos eixos principals, sobre el tema de l'habitatge amb ajuts retornables al pagament del pis a aquells que volen accedir al pis, que no sigui superior al trenta per cent del sou. Perquè és molt important, també en salut mental, que es gasta un percentatge important del sou, també en habitatge, que no arribi el trenta per cent del sou. I, molt important, que l'Administració pública –en aquest cas, la Generalitat–, faci una reserva real de pisos d'habitatge públic per als i les joves, també per als i les joves migrants, que representi un mínim del trenta per cent d'aquest parc públic d'habitatge.

Molt agraits i agràides des de Joventut Socialista de Catalunya que es portin aquests temes reals dels i les joves al Parlament, en aquest cas a la comissió i, com ha dit el company, ho anotem i hi estarem a sobre.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana i té la paraula el diputat Adrià Guevara.

Adrià Guevara i Figueras

Perfecte, gràcies. Bona tarda i, primer de tot, sumar-me a aquestes paraules d'agraïment per venir a comentar l'informe, sobretot per venir a explicar el testimoni, perquè també cal ser valent per venir aquí i donar aquest testimoni en primera persona del que has viscut, que ben segur que és molt dur i segur que hi ha molta gent que no s'atreveria a fer-ho. I que tu vinguis i ho facis pot ajudar que d'altres també en parlin i, per tant, pot ajudar-nos a tots plegats a conscienciar-nos més encara de la situació i de la gravetat d'aquesta en alguns casos.

Com dèiem, aquesta situació és lluny de ser la desitjada per tothom, crec que això ho tenim clar. Ser jove avui en dia no és fàcil en aquest país, i molt més difícil ho és encara si pateixes múltiples discriminacions, com és el cas de totes aquestes persones joves, migrades, tutelades o extutelades, que ho tenen encara més complicat. I, en el cas de buscar un habitatge, ho comenteu en el vostre informe i crec que és evident que és no només que no ho tingueu fàcil, sinó que és pràcticament impossible, per aquestes múltiples discriminacions que comentàvem. I és molt injust i ens pot abocar a tenir joves en situacions molt extremes que, per descomptat, podríem evitar.

I també ho podríem evitar amb solucions polítiques, part d'aquests problemes, com poden ser canvis en la llei d'estrangeria –fins i tot la seva derogació–, perquè no ajuda en alguns dels casos a normalitzar depèn de quines situacions, i, tal com apostem nosaltres, per exemple, regularitzant àmpliament moltes de les persones migrades que viuen al país i a l'Estat espanyol i que no tenen aquest accés a aquesta documentació que els podria ajudar a tenir uns drets laborals i socials molt més garantits.

És molt important la feina que feu, tant a nivell individual com a nivell de les entitats que treballeu en aquests àmbits, i també és molt important la feina que fa i la feina que li queda per fer a l'Administració. Però jo crec que en aquesta línia, tot i que sempre hi ha molta més feina a fer, podem dir que avancem a poc a poc pel bon camí, amb projectes com, per exemple, el projecte del SOC de Treball i Formació TRFO per a joves, que està donant des de fa dos o tres anys ja oportunitats a joves tutelats i extutelats d'origen migrat a poder tenir primeres oportunitats laborals a diferents situacions, bàsicament ajuntaments de tot el país, i que els ajuden a fer aquest pas de poder obtenir una experiència laboral que d'altra forma seria molt complicat obtenir-la.

O també és un bon punt de partida la fitxa 44 del contracte programa de joves vulnerables del Departament de Drets Socials, que dona aquestes eines als ajuntaments, majoritàriament altre cop, perquè puguin fer aquest treball amb aquest col·lectiu.

I crec que és d'agrair i de posar en reconeixement la feina que fan molts d'aquests professionals en molts ajuntaments arreu del país, com per exemple a Vilanova i la Geltrú, on gràcies a aquest recurs s'ha creat un espai d'atenció individualitzada per a joves migrats, per fer aquesta primera acollida al municipi. També es gestionen dos pisos exclusivament per a joves extutelats que es troben en situacions de sensellarisme o potencialment situacions de sensellarisme per evitar que acabin al carrer, o s'ha iniciat un projecte de mentoria social que s'anomena «Vincles», que el que fa és posar en contacte aquests joves que no tenen l'arrelament amb el territori amb entitats, col·lectius i associacions per tal que puguin tenir aquesta porta d'entrada, a fer la seva xarxa social, perquè sempre és molt més complicat caure quan tens un entorn social fort i que t'acompanya, que no quan estàs sol i aïllat, i vol ser aquesta porta d'entrada a la vida social i comunitària, diguéssim, de les ciutats on resideixen.

Justament ara estava parlant de municipalisme. Al final, els ens municipals tenen una responsabilitat molt clara i molt evident en aquesta acollida, sobretot del sensellarisme.

Volíem preguntar-vos, des de la vostra experiència proactiva també, què creieu que falla en els protocols de sensellarisme? O, al revés, com podríem adaptar els protocols a aquest col·lectiu en concret? Perquè segurament es tracta els joves extutelats que estan al carrer de la mateixa forma que altres tipus de sensellarisme i potser hauríem de fer coses diferents, i, en aquest cas, amb la vostra visió, què creieu que hauríem de fer diferent?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. És el torn del grup de Junts. Té la paraula la diputada Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, vicepresidenta, i gràcies als tres compareixents que avui ens acompanyen. Crec que amb aquesta jornada que posem a debat aquest informe que era capdavanter per part del CNJC, que agraïm que hagin tingut la iniciativa de poder parlar de temes que resten invisibilitzats i que són importants a la societat. N'han ficat alguns exemples altres grups parlamentaris, però especialment aquest, que vam tenir també l'oportunitat de poder compartir com a Grup Parlamentari de Junts com a eina útil per veure de primera mà des de les companyes quina és la realitat que es viu i posar-ho en el centre del debat polític.

Crec que és important que avui fem aquest reconeixement d'aquesta exposició que ens heu fet de primera mà i, sobretot, d'aquestes converses i espais compartits que han de generar i han d'impulsar polítiques actives que millorin la vida de tots els ciutadans i, en especial, en aquest cas de les persones sense llar i que es troben en aquesta situació de vulnerabilitat.

Parlem de joventut i, malauradament, quan parlem de joventut parlem de persones moltes vegades vulnerables o de situacions de precarietat. Agafo el guant del que ens dèiem des del Consell Nacional de la Joventut, d'aquests dos grans pilars del dret a l'habitatge i del dret a poder treballar. Crec que són dues de les fites que intentem perseguir dia rere dia des d'aquesta Comissió de Joventut, però alhora fent-ho també dotant d'oportunitats perquè totes aquelles persones, no només en fer els setze anys, sinó als divuit, també puguin estudiar, tinguin el dret a poder estudiar allò que els agrada i que els doti d'oportunitats d'accés en el món laboral.

Crec que en aquests quatre anys de legislatura o en el que duri la legislatura, hi hauran poques reflexions com les que hem tingut avui, i crec que han sigut de les reunions més interessants. Parlar en primera persona amb algú que ha viscut aquesta situació crec que ens enriqueix a tots i ens ha de portar a una clara reflexió sobre l'emancipació en la qual viuen els joves del país, sobretot aquesta més invisibilitzada, com deia, i que alhora es veu tan afectada per l'acollida i per la tutela una vegada han fet la majoria d'edat.

Des del nostre grup parlamentari hem incidit en diferents resolucions i mocions sobre la renda d'emancipació. Creiem, doncs, que s'ha d'avançar en aquests primers passos amb els ajuts al lloguer, però cal seguir-hi treballant perquè arribi a tothom i perquè aquelles polítiques actives que es fan des del Govern de la Generalitat i des de les diferents administracions arribin a tothom, que moltes vegades el problema també és d'accés a la informació i aquest acompanyament, aquestes traves burocràtiques que tot sovint ens allunyen de la realitat i dels ajuts que podem comptar des de la pròpia administració.

També hem treballat darrerament amb els crèdits d'aval de l'accés a l'habitatge, una mesura que vam aprovar darrerament en el Ple del Parlament. També l'increment del parc públic d'habitatge, que és una necessitat. Ens hem quedat enrere els darrers anys i cal, de forma contundent, que sigui una de les primeres apostes.

En definitiva, i amb alguns dels exemples i situacions que vosaltres heu posat en relleu, avui també parlem de racisme immobiliari. A mi m'agradaria, doncs, també

saber una mica més sobre aquesta discriminació que hi ha de joves extutelats, les problemàtiques per a l'accés a la salut mental, inclús..., també en feu referència en el propi informe, del consum de drogues que s'agreuja entre els joves i, evidentment, de la necessitat d'aquest abordatge, amb un tretze per cent de persones sense llar ja que són joves i, evidentment, amb aquesta confluència d'alt risc que acabar suposant sobre el racisme immobiliari.

També m'agradaria preguntar-vos en la jornada d'avui, ja que estem en el debat parlamentari de la ponència de llei del sensellarisme, si heu pogut estudiar, heu pogut treballar una mica la llei que està en el tràmit d'aquí del Parlament per poder-hi incorporar esmenes que reflecteixin aquesta part en matèria més de joventut i de persones que es troben en aquesta situació de vulnerabilitat.

I, evidentment, si teniu aportacions de millora de l'articulat o d'altres aspectes que puguem incidir en el marc d'aquesta llei, de la mateixa manera que en la derogació de la llei d'estrangeria, que, tot i no ser potestat del Parlament de Catalunya, en coordinació amb la resta de cambres parlamentàries i des del Congrés, hi hem treballat i seguim, en aquest sentit, fent-ho.

I, darrerament, també una darrera pregunta. Avui s'ha parlat de dades, ens ho deia la companya d'Arrels, la Sílvia. No sé si també amb la comparativa de bones praxis amb altres països, amb altres estats, heu identificat algunes polítiques que s'hagin impulsat i que poden ser un clar exemple o l'inici d'allò que podem començar a aplicar, tenint en compte el marc regulador i les competències de Catalunya, però que comencin a caminar en aquesta línia i que puguem agafar com un clar exemple i poder-les portar a terme?

I, de nou, cal agrair-vos que avui ens pugueu acompanyar i també restem a disposició de seguir treballant, sobretot, en el marc de la llei de sensellarisme, que és on jo crec que ha de quedar reflectit i, sobretot, aquestes mesures necessàries amb el pressupost adequat.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del grup dels comuns. Té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Només per cedir la paraula al meu company Dani Sosa.

Daniel Sosa Caballero

Bé, moltes gràcies, presidenta, diputats, diputades. Representants de les diferents organitzacions juvenils, Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, vull agrair-vos tota la tasca que heu fet en l'elaboració d'aquest informe, perquè creiem que és cabdal per entendre sobretot la nostra societat, perquè al final aquest informe el que ens mostra és com som com a societat i què tenim i què demostrem quan ens presentem com en una societat que és avançada queden joves desemparats totalment i sense recursos quan arriben a una majoria d'edat i han estat acompanyats durant tot aquest temps i no hi ha una continuïtat en aquesta igualtat d'oportunitats.

Nosaltres creiem que aquesta realitat s'ha d'afrontar. Des de Joves Ecosocialistes i des d'En Comú Podem expressem el suport a l'informe i creiem, efectivament, en una igualtat de drets i oportunitats per a tothom, sense importar sobretot el seu origen i condemnant totes les situacions de discriminació per racisme, per l'exclusió que, a més, segurament es faran ressò, per desgràcia, avui també en aquesta comissió. I per això creiem que és una desgràcia.

I també creiem que, precisament, hem de garantir que les forces democràtiques, que les forces que volen efectivament que tinguem una realitat més justa, més igualitària, tinguem un gran acord, un gran acord per donar sortida i garantir sobretot drets i oportunitats a aquests joves, que, al final, sumen i aporten també cap a la nostra societat.

Situacions com el sensellarisme juvenil al final són un drama. També ho és el sensellarisme com a tal, i també s'han comentat en totes les iniciatives que s'estan duent a terme i crec que són molt importants, i per això hi hem de donar resposta.

Per defensar un sistema de protecció integral que no deixi cap jove enrere, podríem proposar moltes mesures, però crec que avui és el moment d'escoltar-vos i de preguntar-vos, perquè creiem que teniu moltíssim a aportar.

Però creació de programes de mentoratge, suport emocional, per exemple, són moltes de les iniciatives que es podrien fer, com un acompanyament i una prevenció, que també heu apuntat que és molt important, amb relació a l'accés a l'habitatge, a l'educació, a la formació laboral i en tots els àmbits de la vida quotidiana.

Perquè, realment, tots i totes hem tingut una vida molt fàcil, però a la gent que no li han pogut fer un acompanyament, com el que segurament a la majoria de membres d'aquesta sala sí que ens ho han pogut fer els nostres pares i les nostres mares, no? I per això, com a societat, i també des de les institucions públiques, és totalment transcendent que donem una resposta i que ens fem responsables, perquè ho som, perquè ho som com a societat i perquè també ho és i ho ha de ser aquest Parlament.

Per la promoció i la participació d'aquests joves a la vida pública, perquè no només hem de fer polítiques assistencialistes, sinó que hem de fer un acompanyament i garantir aquestes oportunitats i aquests drets per a tothom, independentment, com bé deia, del seu origen.

Hem de col·laborar no només la institució, sinó també amb el tercer sector, altres entitats, com és el cas –i ho torno a agrair– del CNJC, que denuncia, i amb molt de sentit, aquesta situació per tal de teixir una estratègia integral, prevenir i abordar el sensellarisme juvenil i garantir drets amb relació a la feina i al conjunt de la vida.

Com a societat hem de fer aquest esforç, que no ho hauria de ser, sinó que hauria de ser una oportunitat, i començar a protegir el conjunt de la societat i, especialment, tenint especial cura per als joves immigrants extutelats.

Les preguntes que us volem adreçar des del nostre grup, des d'En Comú Podem, són sobretot que ens pugueu assessorar en plantejar quines polítiques concretes creieu que immediatament es podrien fer des del Govern. Com podem garantir també aquest habitatge i que aquest habitatge, a més, sigui digne i adequat? Com podem combatre..., que això sé que és molt genèric, però com podem combatre aquest racisme estructural, aquest racisme institucional –que també ho és–, aquest racisme immobiliari, aquest racisme laboral? I com hi podem donar resposta perquè es donin i es garanteixin aquests drets que apuntàvem: habitatge, educació, formació laboral. I com podem també fomentar aquesta col·laboració entre administracions, entitats, els propis joves organitzats i organitzades?

I, parlant en primera persona, quin paper que hem de tenir les entitats juvenils, les organitzacions polítiques –acabo– amb els col·lectius afectats per donar resposta.

Com a Joves Ecosocialistes i com a En Comú Podem, ens comprometem a aconseguir aquesta societat o avançar cap a aquesta societat més justa i igualitària, on els drets i les oportunitats estiguin garantits per a tothom.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Bé, moltes gràcies. Ara és el torn de la resta de grups parlamentaris. Per al Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Bien. Muchas gracias, presidenta. Gracias a ustedes por la comparecencia. Han puesto sobre la mesa en parte algo que es una realidad innegable, que es cierto que ocurre; sin embargo, creemos que este informe peca de estar profundamente ideologizado.

Han venido a pedir ayudas, han pedido aumentar la paga de los seiscientos euros aproximadamente que reciben, han pedido cheques de supermercado, vivienda

pagada, un carnet de extutelado con descuentos. Han pedido apoyo emocional, apoyo sentimental, pero no les he escuchado en ningún momento pedir trabajo y pedir oportunidades con las que puedan ellos tirar adelante, sino venir a pedir un *modus vivendi* subvencionado y pagado por la Generalitat. Eso es lo que han venido a pedir, han venido a pedir un privilegio que, al mismo tiempo, se les está negando a los jóvenes españoles y a aquellos que han migrado de forma legal.

Recordemos que tan solo un diecisiete por ciento de los jóvenes catalanes han logrado emanciparse –tan solo un diecisiete por ciento. Tenemos un paro juvenil en torno del veinte por ciento. Nosotros lo que queremos son unas políticas que ayuden a todos por igual –sin privilegios.

Cuando hablamos de MENAs, en primer lugar, de menores extranjeros no acompañados, si realmente nos preocupa su bienestar, lo que creo que debemos hacer es procurar su devolución a su hogar, con sus padres, con su familia, siempre que eso sea posible, porque entendemos que es precisamente la familia el entorno natural donde debe desarrollarse correctamente una persona.

Por tanto, la primera política que se tiene que aplicar, y que me parece que se les ha olvidado mencionar, es la de conseguir que puedan regresar a su casa, a su país, a su hogar, con su familia, y hay métodos. Desde luego, hay veces que no se puede identificar, pero la mayoría de veces es posible identificar de dónde vienen, quienes son sus familiares, encontrar ese entorno que les pueda proteger y que les puede ayudar de forma más correcta.

Como decía, ustedes no han pedido trabajo pero han pedido ayudas, que sin lugar a dudas en algunos casos son necesarias, pero desde luego no pueden ser un *modus vivendi*, porque en el momento que se pide este tipo de políticas públicas se genera un efecto llamada, y esa es la primera causa por la que nosotros rechazamos esas subvenciones ¿no?, porque generen un efecto llamada irresponsable que después acaban pagando también..., provocando que muchísimas personas entreguen sus vidas incluso a mafias que trafican con seres humanos, que puedan morir por el camino, otros que llegan aquí, que puedan quedar desamparados. Y los españoles son después las primeras víctimas y los más humildes, precisamente los que pagan esas consecuencias.

La realidad ha demostrado que la Administración es incapaz de dar ayudas a todos los que llegan de fuera, es incapaz de alcanzar a todos y, al final, acaban des-cuidando a los españoles de toda la vida.

Y precisamente los españoles y los jóvenes de nuestra región sufren a diario esas consecuencias de la inmigración ilegal y masiva que en muchos casos se ven obligados a compartir espacio con ciertas personas que no han venido aquí a buscar esa prosperidad, a buscar oportunidades, sino a buscar un modo de vida fácil, llamado por ese efecto llamada provocado por las subvenciones, un estilo de vida cómodo y sin reglas, que es lo que hemos vivido en muchas ocasiones.

Según los informes de expertos, y eso me parece dramático, tan solo un veinte por ciento de los menores extranjeros que llegan a Cataluña consiguen tirar adelante, consiguen adaptarse a nuestro modo de vida, consiguen un puesto de trabajo –tan solo un veinte por ciento–; el otro ochenta..., muchos harán la delincuencia, acaban robando, acaban consumiendo e incluso traficando con drogas en parques, en estaciones de tren, donde ha aumentado drásticamente la inseguridad.

Esta es otra realidad que creo que es importante que se ponga sobre la mesa y que no se puede negar. Porque el problema, precisamente, ha sido que la Generalitat ha querido ejercer de padre, ha querido apartar a los jóvenes de sus familias regalándoles ayudas que al mismo tiempo les niega a los jóvenes españoles y permitiendo que muchos de ellos delincan sin pagar las consecuencias.

En VOX, en este sentido lo tenemos muy claro: hay que garantizar la seguridad. Los menores, sean españoles o sean extranjeros, tienen que estar con sus padres, ese es el entorno natural, siempre que sea posible hay que intentar la reagrupación

familiar. Prometer subvencions y ayudas a todo el mundo solo sirve para aumentar el efecto llamada a costa de descuidar en los jóvenes autóctonos.

Y, por último..., bueno, también es importante proteger los cuerpos policiales, en ese caso de la inseguridad, devolverles la autoridad para que puedan ejercer la mano dura contra todos aquellos que hagan de la delincuencia su modo de vida. Si son españoles, a la cárcel, con dureza; si son extranjeros, regreso a su país.

Y para todos los jóvenes, sean españoles o extranjeros, lo que queremos, como decía, es ofrecerles trabajo, oportunidades para que puedan prosperar y desarrollar un estilo de vida sano.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Bé, donat que el Grup Parlamentari de la CUP, el de Ciutadans i el Grup Mixt no són presents avui a la comissió, doncs, finalment, l'última intervenció la tindria un membre del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, en aquest cas el Carlos Cañas.

Carlos Cañas Ruiz

Res, per agrair, agrair primer als compareixents, a les compareixents, a l'Einar, la Sílvia i en Joan, i, com a tal, a la institució, el Parlament, per donar aquesta oportunitat de comentar i explicar l'informe de primera mà.

També, vull fer una reflexió que, més enllà de convidar-nos, és important prendre mesura, perquè si no prenem mesures el que avança és l'extrema dreta, d'acord?

I, merci, i endavant la resposta.

La vicepresidenta

Moltes gràcies. Bé, ara tindrien un segon torn per això, per respondre les qüestions que els han plantejat i vindrien a ser uns deu minuts, aproximadament. Sabem que són tres i que s'han de repartir el temps, així que també serem una miqueta flexibles amb el temps. Doncs, quan vulgueu.

Sílvia Torralba Cintas

Si voleu, he anotat algunes de les preguntes que heu anat fent. No sé si tinc resposta per a tot, però ho intento, d'acord? A veure fins on puc arribar.

Dèieu..., per adaptar protocols de sensellarisme per a joves. He fet una llista ràpida. Com deia l'Einar, els joves, per exemple, que sí que sabem que estan en centres de protecció o que els tenim atesos o acompanyats des d'altres serveis, doncs, que tinguin tota la informació: d'on han d'anar per fer tràmits, on han d'anar –no ho sé– per buscar-se la vida, per trobar feina, per formar-se. La informació és cabdal, però com passa amb tot a la vida, eh? Per fer alguna cosa primer has de saber com es fa i on t'has d'adreçar.

Parlaria amb ells i elles, els escoltaria, com hem fet avui amb l'Einar, perquè segurament expressaran necessitats que molts altres joves de casa nostra no tenen per les situacions diferents que han viscut. Aleshores, potser sí que aquí detectem necessitats, com ara dèiem, i fèiem èmfasi, per exemple, amb la salut mental o altres que poden existir i que per aquí podem incidir en els recursos.

Heu anat comentant diverses persones aquí també la importància de tenir referents, de generar xarxa, de tenir algú amb qui comptar. Perquè, per exemple, abans no us ho he dit, perquè hi havia molta informació, però la major part de joves que nosaltres hem entrevistat que viuen al carrer ens deien: «No tinc ningú amb qui comptar», i això és molt molt important com a ésser humà, tinguis l'edat que tinguis.

I sobretot, una mica com parlàvem abans, la necessitat de pensar en recursos que tinguin una mirada a llarg termini i a mitjà termini de transformació. No val un menjador social, no val un servei de dutxa. Està molt bé, i fa un servei per a una necessitat puntual, però això no transforma una situació. Val una estabilitat, tenir un lloc on viure, la salut que dèiem en tot el sentit, el padró. Si us plau, garantim

el padró de totes les persones, perquè la llei així ens ho estableixi també a tots els municipis.

I una feina també que crec que es pot fer des de les administracions és la sensibilització ciutadana a tots els nivells, que tothom pugui com trencar mites que existeixen, prejudicis, per la ignorància o per la por a allò diferent..., que tenim tothom, des d'un mestre, un advocat, un parlamentari..., els podem tenir tothom, aquests prejudicis o mites, trencar-ho, perquè és quan comences amb aquesta desconstrucció a construir de veritat. I quan parlem de polítiques públiques és com molt necessari.

Abans també comentàveu sobre la guia de sensellarisme. Està enfocada amb una visió genèrica sobre totes les persones que viuen en situació de carrer o que ara mateix estan en centres d'acollida –en albergs, perquè ho pugueu entendre així més fàcil. I hi ha una cosa molt important, que és que vol garantir espais residencials dignes, l'habitatge, però no en espais grans, sinó petits, acomodats. Això serveix per a tothom. Aquí la clau està en que després, quan posis en marxa aquest recurs, tinguis aquesta mirada, en aquest cas de les persones joves, però com tindriem amb persones que tenen un problema de salut mental, com estem tenint amb els recursos que s'estan engegant en tema de sensellarisme femení. És posar en marxa els recursos i després adaptar la mirada a la necessitat que té la persona.

No us sé respondre –em sap greu, però ho puc buscar– sobre altres projectes a nivell europeu, però la FEANTSA, que és la federació europea que aglutina totes les entitats que treballem en sensellarisme a Europa, sí que està molt preocupada pel sensellarisme juvenil. Sé que va emetre un monogràfic no fa gaire i segur que també recull en aquest sentit experiències positives, perquè, al final, la majoria de les coses ja estan inventades i només cal conèixer-les i també adaptar-les al context local.

I crec que ja estaria... Només un apunt, quan parlàveu abans dels consums –algú ha fet un comentari–, qualsevol persona que viu al carrer, per exemple, molta de la gent que viu al carrer, també joves, consumeixen. Això... ¿Qué es antes, el huevo o la gallina? Habitualment, el consum ve després. L'efecte que et provoca el fet de viure al carrer i la destrossa que et fa per poder sobreviure emocionalment et porta a fer moltes coses, tot tipus de coses, i una d'elles és consumir. I això significa un entrebanc més, una dificultat més i una complexitat més en l'abordatge perquè la persona pugui després refer-se i millorar en aquest sentit.

I jo ho deixaria aquí.

Grecia Eliana Sánchez Reunido

Buenas tardes. Voy a responder a las preguntas que habéis hecho. Primero, agradecer la información, ayudada aquí por los compañeros respecto del proyecto SOC i Vincles.

El tema de extutelados y *sensellarisme*, creo que sería importante tener un seguimiento desde el punto cero de las personas..., la joven extutelada, desde que sale del centro, que tenga, por ejemplo, un número o su propio DNI, que exista una base de datos que siga dónde está esta persona y no solo tener un referente para las prestaciones económicas y que luego se olvide el tema, sino tener un seguimiento. Yo qué sé, cada cinco años hasta equis tiempo, no demasiado..., pero creo que serían importante un poco también para recoger información que luego se pueda abordar en futuras políticas y necesidades, y ver cómo... hacer ese *check* de: ¿Estamos haciéndolo bien? ¿Cómo está funcionando esto? Creo que sería importante esto, hacer un seguimiento, porque a veces, pues, si tienes que coger algún recurso ni siquiera saben si has estado extutelado, es muy complicado, no tienen la manera de saberlo. Eso sería importante también.

El tema del racismo para alquilar una casa, bueno, esto es un poco complicado, no sé cómo se podría gestionar, pero igual aumentar un poco las sanciones a este tipo de actuaciones –lo mismo con las inmobiliarias.

Tema salud mental y drogas, creo que está bastante relacionado. Yo iría por el campo de la salud mental, o sea, que los jóvenes extutelados migrados no acompa-

ñados que pudiesen tener la oportunidad igual un poco más rápido al servicio de la salud mental. No tener que esperar dos años o tres para tener que ir o poder ir solo una vez al mes, igual un poquito más. No tener una gran priorización, pero sí que se pueda tener más, porque se necesita.

Tema de políticas y ejemplos de otros sitios, la verdad es que no puedo responder esta pregunta, porque lo desconozco.

Respecto al racismo institucional, pues, lo he comentado: mejorar la comunicación, evitar que en temas mediáticos existan mensajes de odio, porque, bueno, es complicado.

Y el tema relación Administración y entidades juveniles, creo que este es un punto muy clave y muy importante, y lo he intentado enfatizar antes: la información es oro, es el conocimiento. Entonces yo creo que simplemente gestionando una base de datos informativa con todos los recursos a los que las personas jóvenes –ya no solo extuteladas, sino en general– puedan añadirse para coger becas o un portal. Ya no hablo ni que alguien..., no hablo de un sitio físico, hablo de una página web a la que las personas se puedan dirigir y que las personas lo puedan entender. Yo creo que eso sería –de hecho, es uno de mis proyectos personales, pero, claro, hay que sobrevivir– muy importante este método informativo y que englobe –yo qué sé– los cursos de andróminas, los cursos de eso que ya son muy básicos, pero, como ha comentado el compañero, proyecto SOC, proyecto Vincles... Aquí estamos, tenemos todos los servicios externalizados y no está la información. Lo sabe una persona en Lleida y lo sabe otra en Tarragona.

Y, bueno, y que esta información también pueda ser solicitada o pueda ser dada en sitios como el ayuntamiento, en el Badiu Jove, en *els casals de joves*, bueno, yo qué sé, en los CAPs, si es necesario. Yo creo que eso sería un punto muy importante y, bueno, ya está.

Muchísimas gracias.

Por mi parte ya... Si mi compañero quiere comentar...

Juan Miguel López

Sí, bé, començaré per contestar el tema aquest dels nou mil..., són nou mil menors o joves que estan sota la tutela de l'Estat. Ara mateix, no sabria dir-te si tots són menors no acompanyats. Dir que aquestes dades són difícils d'obtenir, perquè les pròpies... són sensibles i, probablement, la realitat sigui molt pitjor. O sigui, això...

Després, crec que jo que... creiem que totes les polítiques que fem, que estan molt ben totes les iniciatives que s'han fet i tal i que estan fent –ho trobo molt bé–, però hem de centrar-nos sobretot en l'acompanyament en el jove o en el menor d'edat perquè es pugui emancipar adequadament. Acompanyament en l'habitatge, acompanyament en la salut mental, acompanyament en el treball, acompanyament en l'educació.

Aquí tenim un exemple, ella vol fer un projecte, doncs, llavors acompanyem-la. O sigui, no cal donar diners o subvencions, potser només és: «Has d'anar a aquest lloc per demanar aquesta subvenció o has de fer tal cosa o has de parlar amb aquest professional», i ja està, o sigui no és res més que això.

Pel tema del racisme institucional, doncs acabar amb les barreres de nacionalitat, barrera d'ics temps vivint en un poble... no.

Per posar un exemple «tonto» del racisme institucional, venint aquí, per entrar aquí al Parlament, jo he tardat 0,1 en entrar amb el meu DNI i ella ha tardat cinc minuts més, perquè havien de buscar –no ho sé– a l'ordinador...

Grecia Eliana Sánchez Reunido

...rellenar un formulario a mano.

Juan Miguel López Quiñonero

Sí, i això que hem fet els tràmits i tal, o sigui, perquè veieu una mica com va el món.

I després, també per combatre el tema del racisme, sobretot aquí, jo crec que els mitjans de comunicació tenen un paper molt important i, sobretot, és destacar això: campanyes antirumors i destacar exemples d'èxit com el de l'Einar, que estigui aquí. O sigui, tu obres un «telediari» o un noticiari i normalment el que et surt és un menor no acompanyat amb una cosa de delinqüència, de prostitució, i llavors això no fa bé a cap persona.

I acabar amb això de que si aconseguim solucionar els problemes i les barreres que tenen els joves migrats extutelats, també aconseguirem que tots els joves puguem «disfrutar» de les conquestes.

I ja està.

La vicepresidenta

Bé, moltes gràcies. No sé si hi ha cap grup parlamentari que vulgui fer alguna intervenció. Si no, ja ho deixaríem aquí.

Bé, doncs, vull agrair de nou la presència al senyor López Quiñonero, la senyora Sánchez Reunido i a la senyora Torralba Cintas per la vostra compareixença a la comissió.

I, ja sense res més, aixequem la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de cinc de la tarda i tres minuts.